

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Ethica Symbolica E Fabularum Umbris In Veritatis Lucem Varia Ervditione Noviter evoluta

Pexenfelder, Michael

Monachii, 1675

1. Gravia famis mala.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-68709](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-68709)

fertur : invadit noctu dormientem, seque per fauces & ora intra viscera immittit ; intimaque corporis exinanit : ipsis adeò venis & medullis inediam inspirat. Quibus peractis, ad antra sua horrida & jejuna revertitur. Mox Erisichton in ipso somno persentiscere cœpit famem, & frustra fatigare dentes, nec aliud, quàm auras pro epulis devorare.

Ut verò est expulsa quies, furit ardor edendi,
Pérque avidas fauces, immensaque viscera regnat.

Nec mora ; quidquid vel in undis natat, vel in aère volitat, vel in terrâ graditur, avidus exposcit, & tamen appostis epulis expleri nequit. Neque moderatius sitit, quàm esurit, totos etiam amnes ebibiturus, si in os influerent.

----- & quo copia major

Est data, plura petit.

----- semperque locus fit inanis edendo.

Nulla ciborum copia poterat restringere eluriam : adeò quidem, ut consumptis in epulas facultatibus omnibus, filiam unicam, *Mestram* nomine, meliore dignam parente, venum exponeret : hæc verò insitamens generositate, cum à servitute abhorreret, Neptunum in vota vocavit : à quo mutata in virum Piscatorem, genitoris famem (tantus amor erat) quâ poterat arte, levabat. Ex Piscatore iterum in puellam redijt : iterumque diversis dominis vendita, identidem alias & alias animalium formas induebat.

Nunc equa, nunc ales, nunc bos, modò cervus abibat.

Sicque elusis sive Dominis, sive procis, & pecuniâ emunctis, alimenta præbebat parenti : donec adeò vis mali increvit, ut in rabiem actus, suamet membra lanicaret, & se ipsum depasceret.

Ethica.

I. (a) Inter cæteras calamitates, quibus Deus mortalium scelera plectit, *Fames est* ; dirum malum, & quo non facile aliud acerbius. Quintilianus Declam : 12. §. 21. Felix, inquit, pestilentia, felix præliorum strages, denique omnis mors facilis ; fames aspera, vitalia haurit, præcordia carpit, animi tormentum, corporis labes, magistra peccandi, durissima necessitatum, deformissima malorum. Plinius eam vocat teterrimum mortis Comitem.

K k

Et

(a) *Gravia famis mala.*

Et celebrata est sententia ex Homericæ
Odissæ fabulis.

Dura quidem miseris mors est mortalibus omnis,
At perijsse fame, res una miserrima longè est.

Longum esset recensere exempla privata, publicæque famis, homines ad inhumana quæque patranda cogentis. Pauca quædam adferemus. Samariâ obsessâ à Syris (quod historia sacra Regum lib. 4. cap. 6. memorat.) rabies edendi etiam matres adegit ad proprios filios devorandos. Jerosolymâ à Tito Imperatore cinctâ, non veteramenta tantum calceorum, zonarum, scutorum lixata, & in cibum apposita (quod non semel factum est alibi quoque post absumptos obscenos animalium cibos) sed nec humanis quidem carnibus temperatum. Reperti hinc, illinc mortui, quorum ore semesum extabat gramen, quod dum evellerent, defectis viribus conciderunt exanimes. Joseph. lib. 2. de bell. Jud. c. 8. Numantini à Scipione (Affricano posteriore) vallo & aggere circumdati: cum omnia, quæ famem trahere poterant, consumpsissent: ad ultimum humanorum corporum dapibus usi sunt. Val. Max. lib. 7. c. 6. Babylonij à Dario Persarum rege (à quo desciverant) obsessi, ut commeatus, quos in urbe habebant, diutius extenderent, ex toto femineo sexu, cum singulas viris omnibus delegissent; reliquas, ne eis alendis illorum nutrimenta, per quos Vrbs defendebatur, consumerent, manum crudelissimâ strangulaverunt. Fulgosus lib. 7. c. 7. Cambyses Persarum Rex in expeditione contra Æthiopes Macrobios, quintâ itineris parte confectâ, tanta commeatus penuriâ cum exercitu laboravit, ut cum inter arenas deessent herbæ, milites fortiti ex se ipsis decimum quemque comederint. Herodot. lib. 3. Seneca lib. 8. de Ira. c. 2. Calagurium, Vrbs Hispaniæ, à Cn. Pompeio, obsidij simul & famis necessitate ita pressa est, ut cives Vxores suas ac liberos in usum extremæ dapis converterent. Val. Max. lib. 7. c. 6. Florus lib. 3. c. 22. Saguntus vetus Hispaniæ civitas & opulenta, fideique erga Romanos magnum quidem, sed triste documentum, à Pœnis obsidentibus, eò famis redacta est, ut cives extracto, in foro, igni, suas res omnes in flammam conijcerent, seque ac suos postremò liberos, ne in manus hostium venirent, eodem præcipitarent. Liu. tit. 22. Flor. lib. 2. c. 6. Sub Honorio Imperatore, quod Zosimus narrat lib. 6. annal. anno 415. Romæ tanta caritas & raritas annonæ fuit, ut homines hominibus jam imminerent, & in circo palam audita sit illa Vox. *Pone pretium humane carni.*